

Pri sedemdesiatom výročí Evanjelického a.v. cirkevného slovenského zboru sv. Pavla v Toronte

Do kostola si každý priniesol z toho svojho prvého kostola plamienok, plameň viery, ktorý vyrástol v tom jeho prvom kostole. A s ním aj väčší, alebo menší kúsok svojho života v rodnom kraji, spomienky na ľudí, rodinu, priateľov.

Hovorí sa, že ten najplnší život sa začína až v neskoršom veku. Lebo v mladosti, ktorá je plná elánu, sú plány mnohokrát šité horúcou ihlou a mnohé veci ešte nevieme plne vnímať a vychutnať. Je to tak napríklad aj s pohárom perlivého vína. Aj vtedy, keď ako-tak vkročíme na cestu dospeljšieho života, si ho vezmeme do ruky, narýchlo pozrieme na jeho jas, ba zdá sa nám, že sme ho aj vychutnali, no napokon ho iba medzi rečou narýchlo vypijeme. Vo veku, keď človek už čo-to skúsil a prežil, v tom istom pohári obdivujeme jeho krásu, zamyslíme sa aj nad rukou, ktorá ho vytvorila a konečne svoj pohľad zastavíme aj na jeho obsahu. Lebo vek, ktorý nám podľa kalendára občas

sprísni tvár, nám na druhej strane ukáže svoju múdrosť, ako aj to, že nás naučil rozoznávať dobré od menej dobrého alebo zlého, či spoznávať krásu, dar vytrvalosti a tieto všetky slová podobenstiev vidieť vo viere, ktorej živú podobu ľudstvu zanechal Boží syn. Sedemdesiat rokov je v živote človeka časom zrelosti. V dejinách je však iba zlomkom, len ďalšia strana v učebnici. V histórii kostola, ktorý sa budoval z ľudských mozoľov, odriekania a šetrenia v relatívne ťažkých časoch, to nie je iba kus popísaného papiera, ale preukázanie, že od počiatkových prác až po dnešok je to síce zrelé, ale súčasne večne mladé, žijúce dielo,

potvrdenie toho, že živá kresťanská viera nestarne. A iba ona dokázala povzbudiť k vytrvalosti a zotrvaniu po celé tieto

desaťročia, v tomto prípade Slovenského cirkevného zboru - kostola - evanjelického augsburského vyznania sv. Pavla v Toronte.

Aké slová gratulácie vysloviť tomuto spoločenstvu? Čo zaželať? Aký verš vinšiu zarecítovať? Snáď, aby ako doteraz veril a udržiavali vieru v Toho, ktorý im dával a dáva silu do života. Aby sa držali Jeho učenia ako studnice so živou vodou a napokon, aby ako doteraz s Jeho požehnaním udržiavali aj lásku k svojej, k národu.

Lebo národ z ktorého vzišli, od kríža oddeliť nemožno.

Julo Behul

Turistika vtedy a dnes

V čase rozkvetu socializmu v ČSSR panoval čulý výmenný obchod medzi krajinami RVHP. Odrazilo sa to aj v individuálnom turistickom ruchu. Atletické športové družstvá susedných Maďarov zbierali medaily v celej Európe, výhradne v športovom oblečení made in Czechoslovakia. Teplákové súpravy sa rapídne vytrácali z našich obchodov po takej individuálnej alebo hromadnej návšteve našich susedov. Ich nežné polovičky práve asi objavili svetový vynález – podprsenky. Vrhali sa na ne v obchodoch akoby ich dávali zadarmo. Asi ich maďarské národne hospodárstvo opomenulo vyrábať? Ale už vtedy sa maďarské dámy držali módy, chodili bez nich a v pravej ruke držali vždy nonšalantne cigaretu, v ľavej nákup. Táto móda sa rýchle roznesla po celom Česko-Slovensku. Áno, Budapešť udávala tón v móde vo východnom bloku. Ešte i poltopánky sa nazývali „budapešťanky“. Proste druhý Paríž! Napriek tomu všetkému slovenské predavačky začali byť nepríjemné a začali maďarským zákazníkom odpovedať jediným slovom ne m á m e! Nezdalo sa to byť také spravodlivé, veď my, slovenskí turisti sme zasa vo veľkom

vymetali ich mäsiarstva ako i všetky novinky dennej i luxusnej spotreby. Zahŕňalo to neprieberné množstvo tovaru. Prvé miesto dennej spotreby zaujala baracpálenka – hlavne u našich lepších polovičiek. Bývalo veselo, lebo manželka alebo kolegovia z hromadného zájazdu fľašky otvárali už po ceste domov, potom sa spievalo a bývalo naozaj veseló, takže sme niekedy rozveselili aj prísnych colníkov, ale nie natoľko aby nám nezhabali pár takých fliaš na colnici.

Východné Nemecko v tom čase bolo zasa mekkou salamandier. Boli to elegantné topánky alebo čižmy z mäkkej čistej kože. Kde sa na ne hrabalo naše populárne Partizánske. V salamandrách sme vždy dôkladne pochodili počas našich exkurzií takže nám ich nemohli preclíť. (Pamätáte sa tú nepríjemnú otázku ktorú nám kládli colníci „Čo máte na preclenie?“)

Bulharsko tiež malo čo ponúknuť. Prvé miesto – akože ináč – zaujala PLISKA – brandy dobrej akosti a hlavne lacná. Pravda, manželky delegátov a expertov sa často ukazovali v pekných ľahučkých kožušinových plášťoch, ktoré sa nikdy nepredávali v našich

obchodoch. Nevadilo nám to. Vracajúc sa pekne opálení a osviežení od Čierneho mora.

Boli by ste na omyle keby ste si mysleli, že Sovietsky zväz nemal čo ponúknuť turistom okrem Mauzólea. I keď obchody zívajú prázdnotou, sovietskoje šampanskoje vždy bolo naporúdzí a pri troche šťastia i dobrý arménsky koňak. Červený kaviár, chutný boršč, výborná zmrzlina nechýbali v žiadnom hoteli pre zahraničných. Domáci radi nadväzovali kontakty s turistami zo socialistických krajín a o výmenu tovaru nebola núdza. Mali radi všetko čo prichádzalo od nás a my sme si zasa prinášali suveníry ako kav-

iár, jantárové náhrdelníky, strieborné lyžičky a pravdaže i samovar. Niekedy nás nahovárali na kúpu ikon – zaručene pravých! Podľa ceny by naozaj mohli byť aj pravé ale čo ak by vás colníci usvedčili, že sú ukradnuté z chrámu napr. Vasilisa Blaženého? Nie, to už bol risky biznis a tak sme mali vždy čisté svedomie. Čo som ešte nespomenula?

No pravdaže, Poľsko. Poliari v Zakopanom kupovali od nás všetko tak ako my od nich. Čierny obchod, respektíve výmenný, len tak kvitol. Vodka, americké cigarety ako i „šuštiaky“ (plášte do dažďa) išli na dračku. Zdá sa však, že Poliari majú vrodenný cit pre biz-

nis. Vždy nás Slovákov tromfli a predali absolútne všetko. Psst! Práve sa tam chystám. Potom vám prezradím čo sa oplatí priniesť. Ale v pašeráctve nemám šťastie. Hneď si ma colníci vytipujú na prehliadku, ale musím povedať, že sa vždy pomýlia. A ani sa neospravednia. Ešte vám prezradím, že som zistila v poslednom čase určitú podobnosť medzi colníkmi bývalých socialistických krajín a colníkmi kanadskými. Nie sú vôbec príjemní, nezaželajú vám ani dobrého dňa a dokonca sa vám kážu aj vyzúvať! Ale počula som, že americkí sú ešte horší. Aj ku kanadčanom. Vidíte, dva susedné štáty ako by si mohli pekne nažívať a nie sa kontrolovať.

Ale akosi sa v tom už nevyznám a do toho cestovania sa mi už ani nechce odkedy začali tie tsunami a sopky. A ani tí colníci sa nepolepšili tu na našom kontinente. Mali by si brať príklad od kolegov z Európskej únie kde môžete prevážať čo chcete, hoci aj celého brava na zabíjačku ako tovar dennej spotreby. Šťastnú cestu želim všetkým tým, ktorých som svojím príspevkom neodradila od cestovnej aktivity.

H.B.

Rozprávkou bojovali proti rasovej neznášanlivosti.

V Základnej škole / ZŠ/ Jasov sa konal nedávno premiérový ročník krajského festivalu v prednese rozprávok. Detí zo základných škôl z celého košického kraja sa zhodli na tom, že prednesom rozprávok budú bojovať proti rasovej neznášanlivosti, ktorá má na Slovensku stúpajúcu tendenciu. Premiérový festival nazvali "ROZPRÁVKOU PROTI R A S O V E J

NEZNÁŠANLIVOSTI". Krajského festivalu sa zúčastnili talenty rôznych národností od Michaloviec, cez Košice, Kysak až po Mlynky pri Spiš. Novej Vsi, ktoré si vybrali Slovensko za svoju druhú vlasť a to rôznej farby pleti. Tento festival sa uskutočnil na Slovensku po prvý krát. Aj takýmto spôsobom sa recitujúce deti a organizátori z tamojšej základnej školy, starostu obce Jasov Ing. Gabriela Nagyho, Krajského školského úradu v Košiciach a Magistrátu mesta Košíc rozhodli bojovať proti tomuto neduhu.

Košice . 9. októbra 2012
M.F.

